Tie Wilhelm Frau Segstern

1850 – 1865 ohd

Herr
Wilhelm Bergman

Innerligt älskade broder!!

Hjertlig tack för ditt lilla innerligt wälkomna bref. Jag blef nästan rörd wid genomläsandet af det. Tack för den innerliga wänskap, som du deruti visade äga för mig! Mycken tack derför ä kände jag blott bewisa dig noq kärlek tillbaka, Min älskade Wilhelm.

Ack ja Wilhelm, det måste jag tillstå, att jag håller innerligt af dig!
Du säger dig fälla stora tårar vid åtankan på mig. Innerlig tack för den kärlek du äfven deruti bevisar! Men det skall du ej göra, ty du har ju den [illegible] bästa vännen hos dig, [illegible] så väl förstår ditt hjertas [illegible]ar. Ack min dyra broder anförtro dig helt åt den älskelige Frälsaren, som alltid slår vid ditt hjerta dörr och vill att du skall släppa in honom.
Mamma skall fara nu så att jag måste sluta, fastän jag hade mycket att säga dig.
Förlåt sl[illegible] ty brådskan[illegible] stor.

Maria helsar dig innerligt.
Helsa äfven de andra gossarna hjertligt från oss båda.
War nu ej sorgsen min älskade broder, beder din syster
Henrika

…öfrigt. Goda Wilhelm skrif
…ll mig n. iblan[d] ~~som~~ det det
… alldeles det samma huru det
… sammansatt och skrifvit, skrif
…ldeles som du tänker.

…rslunda den 12 Oct. 1848 / din tillg. vän och Syster

Henrika.

P.S.

Påminn Hilda att ömsa watten
på guldfiskarna.

Älskade Wilhelm!

Om du har samma tycke som jag, så torde det väl wara roligt att få ett litet bref, och nu till är det väl bäst att skrifva, då det är så godt tillfälle, att skicka med ~~[illegible]~~ denna Fru som just nu far från Thorslunda.
I Upsala var det mycket wackert och ~~trefligt~~ storartat. Det är wäl ej wärt att jag närmare beskrifver det, ty det har ju Gustaf redan gjordt.
Om Carls rum får jag lof att säga att de woro utmärkt trefliga, isynnerhet var det trefligt då vi, wid skenet af hans lampa, sutto kring bordet, och läste skrif, eller något dylikt.
Den påtänkta resan till Alunda blef ej af, genom wädrets ostadighet, och äfven war det andra hinder.

Nu äro vi på Thorslunda och ha mycket trefligt, dit vi kommo i dag för 3 timmar sedan.

Det är mycket wackert här, ty det är många alléer och träd här i kring byggningen, och Byggningen är ståt- lig och wacker.

Du kan väl tänka dig kära Broder huru roligt det var för Tante Emma och flickorna då de fingo se oss.

Så är det din tur att resa, så att om någon kommer hit till Thorslunda i winter så måste du komma med.

När man är tillsammans kännes det just ej huru mycket man håller af hvarann, som när man är skild, ~~hvilket vi~~ n Men det är nog bra att wänja sig dervid, ty det är natur- ligt att vi som äro så många syskon, kommer att bli kringströdda i verlden, men blott man äger sin gud rätt, så har man ju allt, och då skadar inga skildsmässor,

ty då har man dock någon trygga sig wid.

Ach! min älskade Wilhelm glö[mm] din frälsare, hvad har man[...] man icke eger frälsaren?, då [har] man ju intet. När man ser denna verldens skröplighet från rätta sidan, så är det riktigt d[...] och då må man väl fröjda och [...] frälsaren har varit så nåd[ig...] uppsökt oss förlorade får, oc[h] syndare, och derföre äro vi [...] skyldiga att läfva och pr[isa] vår gud för all hans nåd, honom våra hjertan till tack. O att vi rätt kunde hålla fast wid vår återlösare, m[en det] till fordras flitig bön, om d[en] är alldrig så svag, så hör[er] den dock. Ach! ja, han äl[skar] oss så mycket, isynnerhet n[är vi] bedja honom och betrackta [hans] ord samt hålla oss wid [...] fast. Helsa innerligt till älskade Pappa, och äfven Robert, Anna, ~~Anna~~ och Hilda, samt

Herr W. Bergman.

Thorsdagen.

Dyre broder!

Innerlig tack för de orden du sade
mig idag på morgonen. Jag tager
dem icke så mycket från dig, som
icke så mycket mer från Herren hv
ken wål ännu icke wille förkasta
utan will ännu arbeta på mitt hj
som jag hoppas. Widserligen smärta
det mig ganska djupt, dock wille
att de skulle gått ännu mycket
djupare. Ännu kan jag icke känna
som något hjertats fel att jag
de dig det du önskade, ty det
lösa orsaker, det är nu dock
huru dermed var, man bör
allt för friden.

Men hvad som dock mest smärtade
mig, var det, att fastän jag känner mig
såsom en skrymtare för Gud, får jag
nu dock höra att jag äfven är det
för menniskor i så hög grad. Kanske
måste Herren då sluta sitt arbete på
mig? Bed du för mig! Och äfven de
orden: "I det alldagliga lifvet" slå djupt
rotade i min själ. Och, huru förskräck
ligt, att jag då är så alldeles borta från
Gud, att jag icke ens i det yttre söker
hålla hans bud och göra hans vilja!! —

Med tacksamt hjerta skall jag taga
emot om du oftare vill [våga] gifva mig
dina tankar om mig, kanske kunde
det dock drifva på mig litet. Men må
ditt hjerta dock ej blifva rubbadt till
vrede så att jag ej åstadkomma någon
förargelse på för den himmelska Fadrens
[illegible], eller för dem som söka att blifva ~~det~~
det. Ja min älskade Wilhelm,
må vi var dock en vara rätt upp-
märksamme på oss sjelfva och pröf
vax hvarifrån allt härflyter.

Din trogna

Syster.

Se ej på meningarnas ihopsättning
och bränn upp detta!!

Den 17 Juli 1850 Näsbyn.

Min snälla Wilhelm!

Du kan wäl wilja ha några rader, om de ock
intet äro så innehållsrika, så är det ju ändå
roligt att på bryta ett bref från din syster, ty jag
tycker att det är roligt att bryta ett, från en
bror.

Först skall du få höra hwad jag haft
för arbete nu här, hwilket här warit bland
annat, att lära några barn läsa och du kan
ej föreställa dig hwilket mörker, som råder bland
dem, de känna icke sin skapare, de weta icke hwem
som har skapat werlden, de ha ej hört nam-
net Gud, och så uppfostras de, hwad skall
wäl bli af dem ett sådant slägte när de
en gång bli upwuxna? De behöfva en skola
den skulle säkert fyllas af dem och en pr[...]
äfven

Wilhelm

Af naturn äro de ej sämre än andra nog finnes det ömma och lättböjliga naturer blandt dem, fastän föräldrarna naturligtwis uppfostra dem i sina fotspår och man kan ej heller begära att de skola ha någon tid öfrig då till deras underwisning då de ha en 7 barn. Nog härom; denna tanke har nästan blifvit för widlyftigt af handlad.

Wet du min kära Wilhelm att det är så roligt att ha så många bröder, men jag önskar blott att wi alla skulle ha samma sinne, och att wi alla skulle stå fasta i sanningen ~~och~~ när ändå wi måste en gång skiljas ifrån fädernehemmet att wi ändå aldrig skulle förlora det rätta fadershemmet ur sigte. Men min Wilhelm wi wilja aldrig upphöra att bedja Frälsarn, att han intet skall släppa oss, och det will han ej heller göra, men nog måste wi wara ihärdiga i bönen och gifva noga akt uppå oss sjelfva.

Nästan hela tiden har jag fått wara på det wackra trefliga Björkforss.

Helsa och tacka Palle derföre att han längtade efter syster.

Magdalena helsar dig och eder alla hjertligen.

Din egen syster

Henrika

P. S. Det är så träkigt då du låter brefvena ligga framme, det skall du ej göra.

Folkernd 18 Jan 1853.

Herr Emanuel Wilhelm Bergman

Min älskade Broder!

Tack för ditt bref, hvilket ehuru kort, dock gladde
mig, dels derföre att du uppfyllde min begäran, [illegible]
~~afven~~ dels derföre att det var enkelt, skuf[illegible]
de wanliga funderingarna och öfverläggningar[illegible]
Mycket har jag ej att säga, kanske det roar [illegible]
att höra huru wår dag tillbringas så der unge[illegible]
På morgonen omkring kl. 7 börja vi att läsa Eng[illegible]
och läsa till ½ 9 derpå drickes kaffe, sedan sj[illegible]
vi vanligen några verser och sedan läser en [illegible]
högt då de öfriga arbeta, för öfrigt är Mi[illegible]
sysselsatt ~~fr~~ med Oscar, både med han[illegible]

och spelning; i skymningen gå Maria och jag ut och gå; i dag foro wi ut på släde i skället till den wackra Ön. På aftnarna efter spisningen läses det och sjunges det något med folket. Stor stillhet är det, men det vet du nog att jag älskar. Det är blott min önskan att den måtte blifva mig till nytta, ty följer icke den inre stillheten med den yttre båtar den föga.

Det behöfver jag ju ej säga, det vet du att jag, Tante och Maria äro utmärkt snälla, att jag håller så särdeles af Maria. Man wärderar alltid då man är borta, om det med intresse mottages om man talar något om de sina, och de fråga så ofta något om eder.

I dag har den konstfärdiga Pastorna ritat af mig åt Maria och jag tror det wara ganska likt, kanske dock ej uttrycket rigtigt. Pastorn har warit mycket borta på husförhör så wår krets har warit så enkel och liten. På Marias rum ligger jag.

Nog är det nu roligt för eder då I hafwen fått Robert hem. Axel blef glad att du kom ihåg honom och helsade, han frågade om du fått hans sista lilla bref, hvartill jag jakade; det skulle säkert göra honom glädje om du skrefve något till honom då han nu är så alldeles ensam i Upsala, han behöfde det verkligen och skulle säkert wärdera litet.

Nu wille jag bedja dig med det alldra första taga en del af Tersteegens Leben heiliger Seelen, t jag tror första, helst den i hvilken Franciscus står, icke den som Armella står uti, hvilken jag tror wara tredje delen och äfven fråga om Gustaf utan saknad ville låna mig på ett par weckor sina fragmentariska granskningar af Tittm.? Då skulle du som något war med det första lägga detta i en paquet och sedan uppslemma det till Farbror Euren. Jag vill wara tack[illegible] om du är så snäll och gör detta helt enkelt [illegible] omständigheter. Den gossen som skulle taga med sig reser härifrån i morgon och kommer wäl [illegible] Stockholm om söndag och blifver kanske der ett par dagar. Äfven kunde du vara snäll och lägga "Blickar till Zion" i samma paquet. Hanna har kanske reda på hvar den finns.

Maria helsar dig så innerligt och säger att du är så elak, som ej skrifver något till henne, fastän hon bedt dig så mycket. Wi tycka båda att det vore så roligt om du vore här. Helsa nu hjertligt Carl Gustaf, Emil och lilla David. Glöm ej Wilhelm huru roligt det är för mig ju flera bref jag får då wäskan kommer, förstå nu blott ej detta så som om jag blott räknar mängden, hvart och ett för sig är mycket wärderadt. Tante helsar dig hjertligt.

Farwäl älskade Broder!

Din tillgifna [illegible]

Stockholm d. 7 Feb. 1865

Min kära broder!

Sorgebudet om den dyra gemensamma förlust vi gjordt, har redan för en vecka sedan träffat eder, men den närmare beskrifningen erhållen I ej förr än i morgon. Den förflutna veckan har för oss förefallit som en lång tid och säkert har den vart det, för eder afven. Ja, denna vecka har, utan tvifvel varit den händelserikaste i vår lefnad. Mondagsmiddagen gick vår kära dyrbare fader frisk ut, kl 1, ~~samma~~ afton kl. 10 låg han död. Lördags eftermiddag straxt efter 7 låg stoftet redan i sin tysta hvilorum.

Du förstår och lätt, att många sorgliga samtal mellan syskon, Moder och Morbror förflöto under de dagarna. Då först kände man huru dyrbar hvarje lem var i hela lekamen. Wi erfaro alla fåromjukelse, sjelfförebråelse och kände oss mera slutna till hvarandra, än under vanliga förhållanden.

Gemensamt ha vi betraktat pappas alsvarlighet som särskilt denna vinter, framstod som en

hemskhet syntes bäterisad derifrån. De hemmavarande ha och sökt af sina pappas begrafning, genom att tänka på och lindra deras nöd som frysa och svälta o.s.o.

Paul som kom från Upsala dagen efter sedan pappa utandats sin sista suck, ämnar återvända dit nästa mondag, till vår rätt stora saknad. Han har varit rätt djupt fattad och följer med största intresse hvarje minsta sak som rör pappa. Denna fridsamt sorgliga tid har jag nästan uteslutande uppehållit mig hos mamma och har nu här de båda äldsta barnen.

Wi ha mycket fruktat att Angelicas helsa skulle lida af detta slag och längta efter bref. För dig kära broder måtte det och varit bittert som ej fick vara med, men tänk på, att vi som stodo bredvid ej kunde få en afskedsblick, än mindre säja eller få ett afskedsord. Säg, huru dagarne voro mellan telegrammens och det första brefvets framkomst voro. Woro de slitande, eller fingen I erfara tröst och frid?

Ja, Herren förbarme sig äfven oss arma och gifve att vi hvarje ögonblick må komma att lefva o andas i Honom!

För Mamma har det varit slitande stunder, men genom Guds hjelp tycker hon nu tröstad. Varma helsningar till Angelica och Ida från din tillgifna Syster Henrika

frukt af, som vi tro, ett sannt barnasinne.
Betraktandet af det öfönskeliga framåtskridandet har utgjort vår tröst i förening med den känsla af lugnhet, som omgifvit hela denna vigtiga tilldragelse, det kära stoftet och allt hvad Pappa lemnat efter sig.
Hvad som vidkommer de egodelar han lemnat efter sig känns det något så förödmjukande, att mottaga, då han sjelf begynnte med intet, under Guds underliga försyn och välsignelse förvärfvadt det. Det känns så i högsta måtto oförskyllt, och ett så vigtigt ansvar åtföljer det samma.
Mycket är för oss, att lära af pappas hastiga bortgång och önskar jag att dessa lärdomar och intryck g[illegible] må förblyktigas för oss.
En vidt omfattande sorg och bestört ningy, har detta uppväckt härstädes och tror jag äfven, att det varit kännbart för mången på andra orter. Tidningarne torde I se små bitar i anledning häraf.
Broder Carl önskade, att jag något närmare skulle beskrifva begrafningshögtiden, ja det var i sanning en högtid sällsynt. att på kvinna. Omkring 110 ~~personer~~ karar voro bjudna, hvaraf omkring 30 sände afbud. Wi försammades vi staden i 3dje våningen och mottoga der äfven 20 fruntimmer. Alla voro djupt gripna, äfven herrarne voro det, enligt brodernas utsago, högst ovanligt tysta ~~af~~ fattade af det hårda slaget. I första ledet af den högtidliga processionen gingo John och Emanuel med Thorsten i midten, derefter kom Paul med två högt uppsatta personer sedan Emil med två o.s.v. De vandrade sakta framåt öfver kyrkan, hvarefter sorgledarne lagrade sig omkring den bekransade kistan i koret. Utom sången från läktaren messade pastor Boring från altaret och läste en bön och välsignelsen. Den egentliga begrafningsceremonien förrättades af Sjöding. Intet griftetal hölls endast några få ord sade Sjöding som förklaring, hvarför intet tal hölls, att den bortgångnes anhöriga så önskat och ansett det förenligast med hans önskan. Sången var vacker, kyrkan omkring ~~nära~~ half med folk; knapt ett öga syntes torrt. Allt omgafs af en stilla frid. Äfven i den öppna grafven syntes sanden så fin, hvarje känsla af